

ΟΜΙΛΙΑ ΤΟΥ ΜΙΚΗ ΘΕΟΔΩΡΑΚΗ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΑΝΑΚΗΡΥΞΗ ΤΟΥ ΩΣ ΕΠΙΤΙΜΟΥ ΔΙΔΑΚΤΟΡΑ ΤΟΥ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ ΘΕΣΣΑΛΙΑΣ

Αξιότιμε Κύριε Πρύτανη,
Αξιότιμοι Κύριοι Καθηγητές
Αγαπητοί Φοιτητές και Φοιτήτριες
Κυρίες και Κύριοι,

Θέλω κατ' αρχήν να εκφράσω την συγκίνηση και την χαρά μου για την τόσο τιμητική διάκριση να με ανακηρύξει επίτιμο διδάκτορα το Πανεπιστήμιο Θεσσαλίας. Είναι μια τιμή και μια διάκριση πολύ υπολογίσιμη για μένα, γιατί γνωρίζω ότι είναι προϊόν ειλικρινούς εκτιμήσεως και αγάπης. Για έναν άνθρωπο που προσπάθησε σε όλη του τη ζωή να προσφέρει αγάπη, είναι φυσικό και να δέχεται την αγάπη σαν κάτι απλό και φυσικό και όχι σαν μια τυπική πράξη δημοσίων σχέσεων.

Άλλωστε δεν ήμουν ποτέ ούτε και θεωρήθηκα αυτό που αποκαλείται «επίσημο πρόσωπο», τουλάχιστον στη χώρα μου. Και ίσως η σπουδαιότερη πράξη της ζωής μου είναι το ότι όλοι οι συμπατριώτες μου με θεωρούν σαν ένα πρόσωπο δικό τους. Όλοι και όλες, όπου κι αν βρεθώ, με αποκαλούν με το μικρό μου όνομα, γιατί ακριβώς με αισθάνονται σαν κάτι δικό τους, όχι απλώς ένα φίλο αλλά ένα μέλος της ίδιας τους της οικογένειας. Και γι' αυτό είχαν πάντοτε το θάρρος να μου λένε ανοιχτά και με ειλικρίνεια τη γνώμη τους, όποια κι αν ήταν, ακόμα κι αν ήξεραν πως θα με πληγώσουν, γιατί όπως συμβαίνει με τα πρόσωπα που θεωρούμε οικεία και δικά μας, στο βάθος θέλουμε απ' αυτά να ικανοποιούν τις δικές μας σκέψεις και οράματα.

Πάντως για να με αγαπούν, αυτό σημαίνει ότι σε ένα μεγάλο βαθμό ταυτίστηκα μαζί τους έτσι, που δεν είχα πια το δικαίωμα να διαφοροποιηθώ απ' αυτούς έστω και στο ελάχιστο, με λόγια ή με πράξεις. Έπρεπε να συμφωνώ σε όλα και με όλους, πράγμα ανθρωπίνως αδύνατο. Και μάλιστα σε μια χώρα με ανεπτυγμένο στο έπακρο το αίσθημα της ατομικότητας, σε βαθμό που αν το μπορούσε ο κάθε Έλληνας, θα ήθελε να είναι αρχηγός κόμματος και πρωθυπουργός... Φυσικά το ευπαθές μας σημείο είναι η πολιτική και η χειρότερη μορφή του ο κομματικός φανατισμός. Εκεί, όταν μπλέξεις, δύσκολα ξεμπλέκεις. Σκεφτείτε μόνο πόσα χρόνια πέρασαν για να αξιωθεί η πολιτεία να στήσει ένα άγαλμα του Ελευθερίου Βενιζέλου και να τον κάνει και αεροδρόμιο. Σκέφτομαι ότι αν ζούσε ο παππούς μου ο Μιχαήλ Θεοδωράκης και τα έβλεπε αυτά, ίσως και να αυτοκτονούσε. Με παππού αντιβενιζελικό και με πατέρα βενιζελικό, με ξάδερφο κομμουνιστή και θείο αντικομμουνιστή, η οικογένειά μου ήταν για μένα ένα σχολείο εθνικής αυτογνωσίας. Βλέπετε, αγαπούσα όλους τους συγγενείς μου και εκτιμούσα εξ ίσου το ήθος και την σκέψη τους. Τελικά τώρα που βλέπουμε τα πράγματα από απόσταση, γελάμε για τους καυγάδες που χώριζαν τότε τις οικογένειες, το πιο συχνά για ζητήματα που όπως αποδείχτηκε εκ των υστέρων, ο ρόλος των Ελλήνων πολιτικών και των κομμάτων ήταν μάλλον διακοσμητικός, μιας και τις μεγάλες αποφάσεις τις έπαιρναν και μας τις επέβαλαν οι ξένοι. Το ίδιο περίπου μ' αυτό που γίνεται και σήμερα, με τη διαφορά ότι παλιά, πίσω από τον Βενιζέλο υπήρχαν οι Αγγλογάλλοι και πίσω από τον Κωνσταντίνο οι Γερμανοί, όπως πίσω από τους εθνικόφρονες υπήρχαν οι αγγλοαμερικάνοι και πίσω από τους κομμουνιστές οι σοβιετικοί, ενώ σήμερα πίσω κι απ' τα δυο μεγάλα κόμματα υπάρχει μία και μόνη δύναμη, η Αγία Υπερδύναμη.

Φανταστείτε λοιπόν τι γέλια έχουν να γίνουν μετά από 20-30 χρόνια, όταν θα μπορούν να βλέπουν καθαρά την σημερινή πραγματικότητα, όπου οι Έλληνες είτε το γνωρίζουν είτε όχι, είτε το θέλουν είτε όχι, ψηφίζουν ουσιαστικά και σε ποσοστό 90% το ίδιο πράγμα, δηλαδή μια πολιτική, η οποία στους κρισιμότερους τομείς χαράζεται και επιβάλλεται από την ίδια ξένη δύναμη και τους συμμάχους της, δηλαδή τις ΗΠΑ και τις μεγάλες χώρες της Ευρώπης. Με αποτέλεσμα οι δικαιοδοσίες των δύο μεγάλων κομμάτων να συνίστανται στην διαχείριση και τη νομή του Κράτους. Όμως και στο σημείο αυτό θα πρέπει να τονιστεί ότι η πολιτική μας ηγεσία στο σύνολό της πλην της Αριστεράς, έχει παραχωρήσει ένα μέρος της εθνικής περιουσίας –και όχι μόνο- στην οικονομική ολιγαρχία. Έτσι, αν υπολογιστεί το μέγεθος της εξάρτησής μας πρώτον από τα ξένα κέντρα αποφάσεων και δεύτερον από τις οικονομικές και άλλες παραχωρήσεις στους εντόπιους ισχυρούς, τότε τι μένει για μας, τον Ελληνικό λαό, ώστε να αξίζει τον κόπο να φανατιζόμαστε για τον έναν ή για τον άλλο, αφού όλοι μας βράζουμε στο ίδιο ζουμί; Μήπως ο μοναδικός μας πια ρόλος δεν είναι να παρατηρούμε και να σχολιάζουμε χωρίς δυνατότητα να παρέμβουμε, ακόμα κι όταν πρόκειται για πράγματα ιερά για μας, όπως λ.χ. ο πολιτισμός μας και το ήθος μας που ευτελίζεται καθημερινά μπροστά στα μάτια μας από τους βαρώνους των ΜΜΕ, χωρίς ουσιαστική αντίσταση και αντίδραση από πουθενά;

Τότε, μετά από 20 και 30 χρόνια, φοβάμαι πολύ ότι δεν θα γελούν μόνο με μας αλλά και θα κλαίνε. Αν και εφ' όσον θα υπάρχουν Έλληνες με την ιστορική σημασία που έλαβε η λέξη αυτή χάρη στα επιτεύγματα και τις θυσίες των προγόνων μας. Θυμηθείτε πόσοι αγώνες έγιναν και πόσο αίμα χύθηκε για να μη χαθεί η ρίζα που μας συνδέει με την ιστορία μας. Για να διατηρήσουμε την γλώσσα μας την ελληνική, τα ήθη και τα έθιμά μας τα ελληνικά και τα τραγούδια μας τα ελληνικά. Θα υπάρχουν άραγε όλα αυτά στο μέλλον; Ήδη μετά τους χλευασμούς των ξένων, η χλεύη εναντίον του εαυτού μας όχι μόνο έχει ξεκινήσει από εγχώριους χλευαστές αλλά τείνει να λάβει την μορφή μιας ιδεολογικής τρομοκρατίας. Ο θαυμασμός προς τους ξένους και η περιφρόνηση για κάθε τι δικό μας έχει ήδη ανοίξει έναν επικίνδυνο κατήφορο προς τον αφελληνισμό μας ξεκινώντας από την νεολαία, την διάνοηση και τους αυτοαποκαλούμενους «ευαίσθητους χώρους της κοινωνίας».

Ίσως τώρα πολλοί απ' αυτούς που με κατακρίνουν, να έχουν διαπιστώσει ότι είχα δίκιο όταν έλεγα και τότε, όπως λέω και τώρα, ότι βράζουμε -ή μάλλον μας βράζουν- στο ίδιο ζουμί. Και για να μην πάω πολύ μακριά, σας ρωτώ, σε τι τάχα ωφέλησαν οι διαμάχες στο εσωτερικό της Αριστεράς που γεννήθηκαν και κορυφώθηκαν απ' τον καιρό της Χούντας και μετά; Όχι μόνο δεν ωφέλησαν αλλά οδήγησαν με μαθηματική ακρίβεια στην ουσιαστική της περιθωριοποίηση και μάλιστα σε μια στιγμή όπως η σημερινή, που ο ρόλος της ιδιαίτερα απέναντι στα θέματα της εξάρτησης και του κινδύνου της παγκόσμιας ειρήνης είναι όχι μόνο μεγάλος αλλά αναγκαίος και καθοριστικός. Ακόμα ρωτώ, σε τι μας ωφέλησαν οι κομματικοί φανατισμοί την επομένη της Χούντας, με την δαιμονοποίηση του Καραμανλή και της Δεξιάς, που παρά λίγο να μας οδηγήσει σε εμφύλια σύρραξη, τη στιγμή που οφείλαμε να ενώσουμε τις δυνάμεις (όπως λ.χ. κάνουν σήμερα οι Γερμανοί), για να διορθώσουμε τη ζημιά της Χούντας και παράλληλα να προετοιμαστούμε για τις προκλήσεις που μας περίμεναν σαν έθνος και σαν λαό και που δυστυχώς μας βρήκαν ανέτοιμους, με αποτέλεσμα η χώρα μας να παραμένει σταθερά στις τελευταίες θέσεις της Ευρώπης.

Τι κι αν οι ίδιοι που θεωρούσαν τον Καραμανλή «συνέχεια της Χούντας», τον έκαναν αυτοί οι ίδιοι Πρόεδρο της Δημοκρατίας σαν να μη συνέβη τίποτα, χωρίς μια λέξη αυτοκριτικής για τον πολύτιμο χρόνο που χάθηκε και για το δηλητήριο με το οποίο ποτίσαμε ειδικά τη νεολαία, δηλαδή με τα κάλπικα οράματα, τα μεγάλα ψέμματα και τους ξεπερασμένους

ιστορικά φανατισμούς, με αποτέλεσμα να μην έχει ακόμα συνέλθει αντιδρώντας με την απάθειά της στα σφάλματα των υπευθύνων εκείνης της εποχής, που την χρησιμοποίησαν για τους δικούς τους σκοπούς και τα δικά τους συμφέροντα.

Και όμως όλα αυτά και τόσα άλλα στραβά και ανάποδα που χαρακτηρίζουν και σήμερα την επιφάνεια της πολιτικής μας κυρίως ζωής, δεν εμπόδισαν και δεν εμποδίζουν την χώρα και τον λαό να προχωρά. Στο σημείο αυτό θέλω να σταθώ ιδιαίτερα, γιατί η επιφάνεια της καθημερινότητας που γυαλίζει σαν το γυαλί της τηλεόρασης κρύβει το βάθος και την ουσία των πραγμάτων. Κρύβει την αλήθεια της πραγματικής πραγματικότητας, που είναι ο ρόλος του λαού δηλαδή των απλών ανθρώπων στην βήμα με βήμα πορεία του προς τα εμπρός. Και θα έλεγα ακόμα ότι το ελληνικό Κράτος, η Πολιτεία, οι πολιτικοί και οι παραπολιτικοί κύκλοι βάζουν φρένο σ' αυτή την πορεία. Με άλλα λόγια πιστεύω ότι δίχως αυτό το συγκεκριμένο Κράτος, την συγκεκριμένη πολιτική τάξη και οικονομική ολιγαρχία, ο λαός μόνος του θα προχωρούσε με μεγαλύτερο βηματισμό και θα πήγαινε ακόμα πιο μπροστά. Γιατί αντίθετα απ' ό,τι λέγεται κι απ' ό,τι πιστεύεται, ο ελληνικός λαός είναι φιλόπρονος, εργατικός, νοικοκύρης αλλά συγχρόνως ανικανοποίητος, τολμηρός, πολυμήχανος, φιλόδοξος.

Δεν είναι τυχαίο ότι στον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο βρέθηκε μόνος να παλεύει στο πλευρό της Αγγλίας τον Ναζισμό, όταν όλη η Ευρώπη είχε βυθιστεί στο σκοτάδι. Όπως βρέθηκε και πάλι μόνος σε όλη την Ευρώπη να διαμαρτύρεται κατά των Νατοϊκών βομβαρδισμών στο Βελιγράδι. Υπάρχει δηλαδή στη ρίζα του λαού μας ένα κρυμμένο φως, που έρχεται στην επιφάνεια κάθε φορά που θα υπάρξει κάποια μεγάλη πρόκληση που θα τον ταρακουνήσει. Έχουμε όμως όπως έχει αποδειχθεί, ένα μεγάλο, πολύ μεγάλο ελάττωμα: Είμαστε εύπιστοι, πιστεύουμε εύκολα κι όταν πιστεύουμε, τα δίνουμε όλα για όλα. «Λαέ ευκολόπιστε και πάντα προδομένοι», μας προειδοποίησε εδώ και δυο αιώνες ο εθνικός μας ποιητής. Εμείς όμως, τίποτα. Δεν βάζουμε μυαλό. Μετρώ πόσες φορές πήγαμε τυφλά και μαζικά με τον έναν ή τον άλλο ηγέτη, το ένα ή το άλλο κόμμα και δεν βρίσκω λογαριασμό. Και ενώ τρώμε τα μούτρα μας, δεν βάζουμε μυαλό. Έτσι φτάσαμε έως εδώ και είναι φυσικό να είμαστε κουρασμένοι, απογοητευμένοι και να μην πιστεύουμε πια σε τίποτα.

Και κυρίως διαπιστώνω με λύπη αλλά και αγωνία ότι παύουμε σιγά-σιγά να πιστεύουμε στον εαυτό μας, στην εθνικότητά μας, στις ρίζες και στις παραδόσεις μας. Με μια λέξη παύουμε να πιστεύουμε στην Ελλάδα. Κι αυτό γίνεται για μας, ακόμα πιο επικίνδυνο εάν σκεφτούμε ποια και πόσο δύσκολη και κρίσιμη ιστορική περίοδο διανύουμε.

Σήμερα ζούμε σε μια περίεργη διεθνή πραγματικότητα με την έννοια ότι ενώ απ' τη μια πλευρά, των Μεγάλων Δυνάμεων, οι θέσεις και οι προθέσεις είναι σαφείς, από την άλλη, των κοινωνικών κινημάτων, υπάρχει ασάφεια και εμφανής έλλειψη κυρίαρχης ιδεολογίας, που να ενώνει και να μαζικοποιεί τα προοδευτικά κινήματα τόσο μέσα σε κάθε χώρα όσο και μεταξύ τους, από χώρα σε χώρα είτε σε ενόητες κρατών όπως είναι λ.χ. η Ευρώπη. Έτσι εκείνο που κυριαρχεί προς το παρόν είναι η μοναδική υπερδύναμη που έχει περάσει σ' ένα στάδιο επιθετικού ιμπεριαλισμού με εφαρμοσμένη πια τη χρήση του πολέμου. Από την άλλη μεριά έχει σχεδόν γενικευθεί η άλωση των εθνικών οικονομιών με την εισβολή της λεγόμενης παγκοσμιοποίησης, με την έννοια της κυριαρχίας διεθνών οικονομικών κολοσσών κάτω από τον έλεγχο των ΗΠΑ.

Υπάρχει όμως και μια τρίτη εισβολή, αυτή της ομοιογενούς υπερατλαντικής υποκοουλτούρας, που έχει κατακλύσει σχεδόν όλες τις χώρες και που προετοιμάζει την οικονομική παγκοσμιοποίηση αλλά και βοηθά ώστε η επιθετική πολιτική να παίρνει τον χαρακτήρα μιας δήθεν άμυνας και υπεράσπισης της Ελευθερίας και της Δημοκρατίας με

την επιβολή του αμερικάνικου τρόπου ζωής και ψυχαγωγίας, μέσα στον οποίο εγκλωβίζουν κυρίως την νεολαία, για να την εξουδετερώσουν πολιτικά και εθνικά. Θα λέγαμε λοιπόν, ότι έχουν ξεκινήσει να φυσούν νέοι ιστορικοί άνεμοι, που όλο και θα αυξάνουν τη δύναμή τους, με αποτέλεσμα να παρασύρουν στο πέρασμά τους ακόμα και ολόκληρους λαούς. Να τους κάνουν δηλαδή να χάσουν την εθνική τους οντότητα, τον πολιτισμό και την ιστορική τους μνήμη και να τους μετασηματίσουν σε θλιβερούς οικονομικούς και πολιτιστικούς πελάτες και έρμια μιας ξένης θέλησης.

Μπροστά σ' αυτόν τον κίνδυνο, σας ρωτώ, πώς θα αντισταθεί η χώρα μας; Σαν ένα δέντρο χωρίς ρίζες ή σαν ένας βράχος;

Είναι όμως σήμερα βράχος ο τόπος μας; Είναι βράχος το δημοκρατικό μας πολίτευμα, είναι βράχος η ελληνική κοινωνία και ο ελληνικός λαός;

Η τοποθέτηση απέναντι στο ερώτημα αυτό είναι καθήκον του καθενός μας. Όπως άλλοτε το 114, δηλαδή το άρθρο του προηγούμενου μας Συντάγματος στήριζε την τήρησή του στον πατριωτισμό των Ελλήνων, έτσι και τώρα το αν θα πρέπει να κάνουμε την χώρα μας βράχο στηρίζεται στον πατριωτισμό μας. Και αν μια κοινότητα πολιτών έχει απέναντι στο πρόβλημα αυτό αυξημένες ευθύνες, αυτή δεν μπορεί να είναι άλλη απ' την εκπαιδευτική. Δηλαδή όλους εσάς τους καθηγητές και τους φοιτητές, που οι μεν προετοιμάζετε και οι δε συμβολίζετε το μέλλον της χώρας.

Εγώ εδώ θα επιχειρήσω να συνοψίσω τηλεγραφικά, γιατί δεν είμαστε σήμερα ο βράχος που οφείλαμε να είμαστε και επομένως τι πρέπει να γίνει γι' αυτό. Δεν θα πω ποιος φταίει. Άλλωστε όλες οι πολιτικές παρατάξεις και επομένως όλοι οι Έλληνες έχουν τις ευθύνες τους. Όμως στο «δια ταύτα», δηλαδή στο τι πρέπει να γίνει και στο τι μπορεί να γίνει, είμαι υποχρεωμένος να υπογραμμίσω ότι η υποβάθμιση του ρόλου της Αριστεράς δυσκολεύει την κατάσταση. Ήδη σήμερα το τοπίο το κάνει ακόμα πιο σκοτεινό το ότι το 90% των ψηφοφόρων αποδέχεται, όπως είπα, ούτως ή άλλως τον ρόλο μας ως δορυφόρου της υπερδύναμης. Δηλαδή αποδέχεται –ευτυχώς παθητικά– αυτό που οφείλουμε να χτυπήσουμε, για να προστατεύσουμε τις εθνικές μας ρίζες και να καταστήσουμε την χώρα μας βράχο απέναντι στην συνεχώς αυξανόμενη θύελλα που μας απειλεί.

Κατ' αρχήν μας λείπουν τρία βασικά στοιχεία: Η Ομοιογένεια. Η Συνοχή και η Αλληλεγγύη. Κι αυτό γιατί υπάρχουν για μεγάλα τμήματα του Λαού μας διαφόρων ειδών αποκλεισμοί: γεωγραφικοί, μορφωτικοί, πολιτιστικοί και φυσικά κοινωνικοί, ταξικοί, διαστρωματικοί. Όλα αυτά οδηγούν στην απογοήτευση και τελικά στην αποευθυνοποίηση των πολιτών. Στην απάθεια και σε φαινόμενα προσωπικής και συντεχνιακής αλαζονείας.

Και τελικά σε αντικοινωνικές συμπεριφορές. Υπάρχουν τεράστιες οικονομικές αντιθέσεις από νομό σε νομό, δηλαδή υπάρχουν πλούσιες και φτωχές περιοχές μέσα στην ίδια χώρα, όχι γιατί οι μεν είναι προκομμένοι και οι άλλοι τεμπέληδες αλλά γιατί έλειπε από τους εκάστοτε κυβερνήτες το όραμα της ουσιαστικής ενότητας του λαού, ώστε να φροντίσουν με κάθε μέσον να εκλείψουν οι διαφορές προς το καλλίτερο, ώστε να επιτευχθεί η ομοιογένεια και η συνοχή των Ελλήνων, γιατί διαφορετικά δεν μπορούμε να ισχυριζόμαστε πως είμαστε Λαός, αλλά σκορποχώρι.

Έχουμε άραγε όλοι στον ίδιο βαθμό το αίσθημα της συλλογικής ευθύνης; Της πολιτικής ευθύνης; Υπάρχει άραγε γενικευμένο το αίσθημα της κοινωνικής αλληλεγγύης και της δικαιοσύνης; Υπάρχει για τον καθένα από μας η ανάγκη για ενεργητική συμμετοχή στα κοινά; Που σημαίνει ότι έχουμε εξ ίσου συνειδητοποιήσει ότι είμαστε υπεύθυνοι;

Υπεύθυνοι για μας, για τους διπλανούς και για την χώρα μας; Κι αν δεν είμαστε υπεύθυνοι,

τότε πώς μπορούμε να λέμε πως είμαστε ελεύθεροι; Μήπως ελευθερία δεν σημαίνει ευθύνη;

Ας περάσουμε στον χώρο της μόρφωσης και του πολιτισμού. 'Αραγε πόσα επίπεδα διαφορετικά υπάρχουν σήμερα ανάμεσα στους Έλληνες; Δύο, τρία, πέντε, δέκα; Πώς μπορούμε όμως να λέμε πως είμαστε οι ίδιοι άνθρωποι, οι ίδιοι πολίτες, όταν οι μορφωτικές και πολιτιστικές διαφορές ανάμεσά μας αντί να μειώνονται, αυξάνονται συνεχώς; Κάποτε είπα ότι πιστεύω ότι είμαστε δύο Ελλάδες διαφορετικές. Μήπως θα πρέπει να πούμε ότι είμαστε περισσότερες;

Από πού όμως και πώς να μορφωθούν οι Έλληνες και από πού μπορεί να λάβουν τις πολιτιστικές και ηθικές αξίες που τους πρέπει; Εδώ δεν έχουν ακόμα και την στοιχειώδη αντικειμενική πληροφόρηση για το τι πραγματικά συμβαίνει στην κοινωνία, στη χώρα και στον κόσμο που ζουν. Κι αυτό γιατί η Πολιτεία ανέθεσε αυτόν τον ευαίσθητο τομέα, δηλαδή την αντικειμενική πληροφόρηση του Λαού σε ιδιώτες! Όπως ανέχεται επίσης τους ιδιώτες να παραμορφώνουν τον Λαό μας πολιτικά, ιδεολογικά, μορφωτικά, πολιτιστικά και εν τέλει εθνικά δηλαδή ολοκληρωτικά, έτσι που από Έλληνες να μεταβάλλονται σε κάτι άλλο άμορφο, άβουλο και αποκρουστικό. 'Αραγε ποιος τα αποφάσισε όλα αυτά; Πώς και ποιοι μας οδηγούν καθημερινά έναν-έναν στην κρεμάλα του εαυτού μας;

Υπάρχει απάντηση σ' αυτό. Εκείνοι που έχουν τοποθετηθεί με το έτσι θέλω πάνω από το Σύνταγμα πάνω από την Βουλή και πάνω από τους θεσμούς, γιατί κατέχουν –όπως στην Ιταλία ο Μπερλουσκόνι- τα ουσιαστικά κέντρα αποφάσεων, δηλαδή όλα αυτά που διαμορφώνουν την οικονομία, τον λαό και την πορεία της χώρας. Όμως όλοι αυτοί οι παρείσακτοι, όχι μόνο δεν αποτελούν ρίζες στο δέντρο της Ελλάδας αλλά αντίθετα τις κόβουν συστηματικά, έτσι που μπροστά σε ένα μεγάλο ιστορικό άνεμο να δούμε την χώρα μας να μένει μετέωρη σαν καρυδότσουφλο.

Μήπως όμως αυτή η εικόνα μας οδηγεί στο συμπέρασμα ότι αυτή η μετάθεση του Κέντρου Αποφάσεων από τους εκλεγμένους και επομένως υπεύθυνους εκπροσώπους στους ανεύθυνους ιδιώτες δεν είναι τίποτε άλλο παρά μια τρανταχτή παραμόρφωση του ίδιου του δημοκρατικού πολιτεύματος; Της ίδιας της ουσίας της Δημοκρατίας; Δεν είναι μια απ' ευθείας επίθεση που προσβάλλει τις ελευθερίες και τα δικαιώματα του Έλληνα πολίτη; Και πού είναι ο πατριωτισμός των Ελλήνων, που θα πρέπει να προστατέψει το Σύνταγμα της χώρας;

Και πόση υποκρισία, αλήθεια, κρύβεται πίσω από τις φωνασκίες, τώρα που ξαφνικά με το σκάνδαλο της VODAFON ανακάλυψαν δήθεν ότι η χώρα μας έχει μεταβληθεί σε ξέφραγο αμπέλι, μέσα στο οποίο αλωνίζουν ασύδοτα και προκλητικά οι ξένες και ντόπιες μυστικές υπηρεσίες, αφού εδώ και δεκαετίες επίσημα και με τη βούλα μπορούν να μας παρακολουθούν, ώστε να μας έχουν κάτω από την πλήρη εποπτεία τους για παν ενδεχόμενο οι δυνατοί αυτού του κόσμου.

Όπως σας υποσχέθηκα, προσπάθησα όσο γίνεται περισσότερο συνοπτικά να σκιαγραφήσω την σημερινή εικόνα της χώρας προβάλλοντας τις ουσιαστικές ελλείψεις και παραμορφώσεις που η διόρθωσή τους αποτελεί χρέος συλλογικό και καθήκον πατριωτικό. Είναι αλήθεια ότι οι τελευταίες εξελίξεις υπήρξαν ραγδαίες και μας βρήκαν στον ύπνο. Εξ άλλου την ίδια αμηχανία δοκιμάζουν και οι άλλοι λαοί. Μια ματιά στα γειτονικά μας Βαλκάνια δείχνει πόσο βαθιά η υπερδύναμη και οι σύμμαχοί της έχουν μπήξει το μαχαίρι με τον διαμελισμό της πρώην Γιουγκοσλαβίας, ώστε να μπορούν να σπρώχνουν το ένα μικρό κράτος εναντίον του άλλου και έτσι να κυριαρχούν.

Γι' αυτό η εθνική ενότητα σ' αυτές τις στιγμές είναι το μέγιστο και καθήκον μας είναι να συμβάλουμε με κάθε τρόπο προς αυτή την κατεύθυνση.

Και πρέπει να γνωρίζουμε καλά, ότι η εθνική μας ενότητα με βάση τα συμφέροντα του ελληνικού λαού στο σύνολό του είναι το μοναδικό μας όπλο για να απαλλαγούμε από την ξένη εξάρτηση. Και δεν αναφέρομαι φυσικά στις καλές σχέσεις που κι εγώ πιστεύω ότι θα πρέπει να έχουμε με την σημερινή μοναδική υπερδύναμη. Αλλά στη βαθειά διείσδυση των αμερικανών μέσα σε όλα τα ζωτικά τμήματα και τις ζωτικές λειτουργίες της εθνικής μας ζωής με την απ' ευθείας εξάρτηση πολλών και σημαντικών παραγόντων, ιδιαίτερα στους χώρους της οικονομίας και της πολιτικής. Φαινόμενο, υποθέτω, μοναδικό, τουλάχιστον στον χώρο της Ευρώπης, κατάλοιπο από την εποχή του εμφυλίου πολέμου που έως τώρα μας έχει στοιχίσει την επταετή στρατιωτική δικτατορία και την τουρκική στρατιωτική κατοχή στην Κύπρο και που εξακολουθεί να νοθεύει την ομαλή πορεία της χώρας.

Πρέπει επίσης να τελειώσει πια και όσο γίνεται πιο γρήγορα αυτό το λαθρεμπόριο εξουσίας που αλλοιώνει βασικούς θεσμούς του δημοκρατικού μας πολιτεύματος.

Τέλος για να καταστήσουμε την Ελλάδα και τον Λαό μας αληθινό βράχο, είναι ανάγκη η Πολιτεία να μεριμνήσει για την ραγδαία άνοδο του μορφωτικού και πολιτιστικού μας επιπέδου.

Έχει περάσει πάνω από μισό αιώνα από τότε που οι φοιτητές μας βγήκαν στους δρόμους με το σύνθημα 15% για την Παιδεία. Ένα σύνθημα που ψήφισαν εκατομμύρια Έλληνες και στη συνέχεια έγιναν σκληροί αγώνες κατά των δυνάμεων του σκοταδισμού και της καταστολής, που και μόνο η λέξη «Παιδεία» τους προκαλούσε αλλεργία.

Έχουν περάσει επίσης άλλα τόσα χρόνια από την Πολιτιστική 'Ανοιξη της δεκαετίας του '60, τότε που ο λαός μας έβγαινε από τα σκοτάδια του Εμφυλίου με κύριο αίτημα την Δημοκρατία, που όμως το συνέδεε σφιχτά με την μόρφωση και τον Πολιτισμό. Τότε είναι που άνθισε το γνήσιο ελληνικό τραγούδι, τότε είναι που για πρώτη φορά στην ιστορία των νεωτέρων χρόνων η μεγάλη ποίηση έφυγε από τις βιβλιοθήκες για να πάει να φωλιάσει στις καρδιές των απλών ανθρώπων. Και οι απλοί άνθρωποι πήραν δύναμη, γιατί είδαν ξαφνικά να δημιουργείται μια Τέχνη γι' αυτούς.

Που σημαίνει ότι ο Λαός από απρόσωπη μάζα είχε γίνει ένα σύνολο από 'Ατομα, Πολίτες, Προσωπικότητες που ήξεραν ακριβώς τι χρειάζεται και τι θέλουν για να καταστήσουν την χώρα τους βράχο αληθινό.

Ήρθε όμως η Χούντα για να τα χτυπήσει όλα αυτά. Και όταν έπεσε, την αποκατάσταση της Δημοκρατίας δεν την ακολούθησε δυστυχώς η μορφωτική και η πολιτιστική επανάσταση που τα είχαν ποδοπατήσει μαζί με την Δημοκρατία οι ερπύστριες των τανκς.

Προσωπικά δεν θα συγχωρήσω ποτέ στο σύνολό του τον πολιτικό μας κόσμο από το 1974 και μετά για το ότι όλοι ανεξαιρέτως περιφρόνησαν την σημασία της Μόρφωσης και του Πολιτισμού. Αγνόησαν ότι η πεμπτουσία του Ελληνισμού εξαρτάται περισσότερο από κάθε τι άλλο απ' την πνευματική, ψυχική, αισθητική και ηθική ανάπτυξη των Ελλήνων. Τι άλλο σημαίνει άλλωστε η έννοια Ελλάδα; Και πώς διατηρηθήκαμε ως έθνος μέσα απ' τους αιώνες παρά με την γλώσσα μας και τις πολιτιστικές μας παραδόσεις;

Θα ήθελα πολύ, πιστέψτε με, τελειώνοντας να διατυπώσω την ευχή, να δοθούν στον ελληνικό λαό, στο ελληνικό έθνος και στην ελληνική Δημοκρατία όσα τους ανήκουν. Αλλά δεν ξέρω προς ποια κατεύθυνση θα πρέπει να απευθυνθώ. Η θέση μου είναι τραγική, γιατί αφιέρωσα όλη τη ζωή μου για να αξιωθώ να δω κάποτε τους Έλληνες να είναι επί τέλους ανεξάρτητοι, με ίδια δικαιώματα και ίδιες δυνατότητες για τον κάθε πολίτη και με ένα δημοκρατικό σύστημα που να λειτουργεί δίκαια και αξιοκρατικά, σύμφωνα με τη θέληση

ενός κυρίαρχου λαού μορφωμένου και πολιτισμένου και τελικά περήφανου και ευτυχισμένου. Όμως τώρα, δεν έχω πια άλλο τρόπο να βοηθήσω, παρά διατυπώνοντας ευχές έστω και μη γνωρίζοντας σε ποιον θα πρέπει να τις απευθύνω για να τις ακούσει. Ένα σας λέω μόνο: Φυλαχτείτε! Αντισταθείτε! Φυλαχτείτε και Αντισταθείτε όσο υπάρχει ακόμα καιρός, γιατί σε λίγο θα είναι αργά. Το βήμα αυτό με αναγκάζει να είμαι ειλικρινής και τίμιος απέναντί σας. Και μακάρι οι φόβοι μου να διαψευστούν. Θα ήθελα λοιπόν να τελειώσω με μια μεγάλη συγγνώμη, αν είπα πράγματα εκτός του κλίματος της σημερινής εποχής και ένα ακόμα πιο μεγάλο ευχαριστώ που με ακούσατε.

Βόλος, 25.5.2006
Μίκης Θεοδωράκης